

[Socialministeren]

tal, som nu klart har markeret, at det forslag, der ligger her, bør gennemføres under en eller anden form og på et eller andet tidspunkt. Jeg synes, det er en vigtig markering at få, et vigtigt signal til kommunerne, som i disse dage tilrettelægger deres budgetter for 1990.

Jeg er helt klar over, at forslaget er fremsat lang tid efter den deadline, vi plejer at regne med her – jeg tror, det i år var den 15. februar – og kan naturligvis ikke påregne at få forslaget gennemført inden sommerferien. Hvis det imidlertid skulle vise sig, at man kan få klaret alt op i udvalget, så vil jeg da selvfølgelig ikke være ked af, om man også kunne få en afstemning ved tredje behandling på næste fredag; men det måtte jo så forudsætte, at udvalget var klar med en betænkning meget hurtigt.

Det har hele tiden været meningen, at vi ønskede en førstebehandling her, og så skulle forslaget oversomme, for at vi kunne fremsætte det meget hurtigt i den kommende folketingssamling. Men som sagt må det være op til udvalget, hvor hurtigt man kan gennemføre det. Det afgørende er altså, at vi har fået et klart politisk flertal for en øget fleksibilitet på området.

Lovforslaget er jo, som det er påpeget bl.a. af hr. Stillinger, en opfyldelse af en aftale, som er indgået mellem regeringen og Kommunernes Landsforening i juni måned sidste år. Vi plejer at holde indgåede aftaler. Det betyder ikke, at vi i Socialministeriet eller for den sags skyld i regeringspartierne har deponeret vores mening hos Kommunernes Landsforening; men når man indgår aftaler, plejer man at overholde dem.

Det hænger jo nok sammen med, at Kommunernes Landsforening og regeringen faktisk er enige om, at det kunne være fornuftigt at se på de resterende bindinger, der er. Jeg er i øvrigt enig i det, fru Jytte Andersen læste op af min egen børneredegeørelse, at der med cirkulæret fra 1982 er meget vide rammer for, hvad kommunerne kan gøre i dag.

Derfor kan man da også sige, når man ser på selve lovforslagets formelle indhold eller juridiske indhold, at det egentlig ikke er ret meget, der ændres. Det er nok mere et spørgsmål om, at man også i kommunerne begynder at være lidt mere kreative og tænker på, om der er muligheder for, og om der er ønsker om andre tilbud end dem, vi traditionelt har set på det her område.

Jeg vil gerne sige til fru Jytte Andersen, som sagde, at der intet offentligt indseende er med offentlige midler, altså at man har opgivet offentligt indseende, og hr. Stillinger var inde på det samme, at det beror på en misforståelse. Der er samme indseende med de nye, udvidede dagplejeordninger og puljeordningerne, som der er med de nuværende dagplejeordninger. Det skal stå helt klart, at det er kommunernes ansvar, at de ordninger, der laves, er pædagogisk og socialt forsvarlige.

Samtidig er der spændt et sikkerhedsnet ud under de svageste grupper, forstået på den måde, at det også ligger i kommunernes hånd at bestemme, om de vil have bevaret en visitation, eller om de vil se bort fra den centrale visitation, forstået på den måde, at er der behov for pladser til handicappede børn eller til børn af økonomisk meget svage familier, så har man mulighed for at forlange, at børn skal ind på disse ordninger. Man har også mulighed for at se bort fra det, hvis tilbudet i øvrigt er stort.

Jeg synes ikke, det er rimeligt at karakterisere dette som et tilbageskridt. Jeg tror, fru Jytte Andersen brugte udtrykket, at vi har blikket i bakspejlet. Jeg tror faktisk, at den kommende generation af unge forældre i højere grad end den nuværende og måske den umiddelbart foregående vil ønske at have hånd i hanke med, hvad der sker på institutionsområdet, og måske også i større grad vil ønske at deltage i deres børns institutionsliv og deres børns vægne liv.

Jeg gør også opmærksom på, at forslaget om, at kommunerne skal kunne give tilskud efter indtægt, altså til nedsættelse af daginstitutions-taksterne, er et led i aftalen med Kommunernes Landsforening. Jeg kender godt indvendingerne mod forslaget, og jeg skal da også gerne lade den del indgå i en langt større diskussion om, hvordan den fremtidige takstpolitik skal indrettes. Jeg røber jo ikke nogen hemmelighed ved at sige, at man i dette øjeblik offentliggør en større økonomisk plan, hvori også indgår forbedringer for børnefamilierne.

Med hensyn til den diskussion, der har været mellem fru Jytte Andersen og fru Jane Oksen, beklager jeg at måtte sige til fru Jytte Andersen, at fru Jane Oksen faktisk har mest ret. Der er i 1989 ifølge de kommunale budgetter i alt 12,95 mia. kr. til den offentlige dagpleje og daginstitutioner inklusive klubber og legesteder, og det er korrekt, at nettoforældrebetalingen er ca. 2,8